

Biblická hodina – 13.07.2023

Suspírium: „Hľadte, aby sa nikto nikomu neodplácal zlým za zlé, ale vždy sa usilujte o dobro medzi sebou i voči všetkým.“ (ITes 5,15) Amen.

Začiatočná pieseň: Chválospev č. 323: „Srdce, nezúfaj, buď pokojné...“

Modlitba:

Ďakujeme Ti Pane náš nebeský, že svoju silu nám dávaš ako vinný kmeň, ktorý napája svoje výhonky. Sme Ti vďační, že skrze Teba sme urastení a zdatní vo viere. Ty si našou oporou, Kristus, Spasiteľ náš, keď padáme. Ty si naším štítom, keď bojujeme proti zlu. Ty si našou jedinou záchranou, keď nás každý zavrhne. Vyznávame Ti, že nechceme žiť bez ovocia a plodov života. Daj nás spoznať, že sme Tvoji. Zošli Ducha Svätého, aby naše vnútro nezúfalo, ale jedine Tvojou milosťou a vernosťou bolo potešené. Nech láska Tvoja dáva vzrast tam, kde sú len buriny, nánosy, a niet nádeje zo života do života. Na cestách kľukatých, prašných a zaviatych, Ty buď našou cestou, v smútku, v radosti, v zdraví i v nemoci, v sklúčenosti i v plesaní, Ty buď našou pravdou. Duchom Svätým príď nám na pomoc, aby sme porozumeli Tvojmu Slovu a konali to, čo je osožné pre večný život skrze Pána Ježiša Krista. Amen.

Biblický text: Kniha Jóbova 13. kapitola: *„Nuž to všetko videlo moje oko, moje ucho to počulo a pochopilo. Čo vy viete, viem aj ja, nezaostávam za vami. Ja však budem hovoriť so Všemohúcim a chcem sa obhajovať pred Bohom, zatiaľ čo vy zliepate lži. Naničhodní lekári ste všetci! Kiež by ste čušali, to by bola vaša múdrosť! Len si vypočujte moje dôvody a pozorujte moju obhajobu. Budete azda luháť pre Boha a podvádzáť v jeho prospech? Chytáte mu stranu? Za Boha vediete spor? Dopadne to dobre, ak vás preverí? Alebo ho chcete oklamať ako klamete človeka? Celkom isto vás pokarhá, ak mu potajomky budete chytať stranu. Nevydesí vás jeho vznešenosť a nepadne na vás z neho hrôza? Vaše pamätihodné výroky sú príslovia z popola, vaše hradby sú len z hlíny. Buďte chvíľu ticho, nech prehovorím ja, nech sa so mnou stane čokoľvek! Načo v zuboch nesiem svoje telo a v hrsti držím svoj život? Veď nech ma aj zabije, nebudem už čakať, ale budem obhajovať pred ním svoje cesty. Aj to mi bude na spásu, pretože pred neho nepríde nehanebník. Vydržte počúvať moju reč a môj výklad nech vám vojde do uší! Tu teda predkladám svoj spor, viem, že budem mať pravdu. Ktože by sa chcel so mnou prieť? Lebo ak teraz budem mlčať, zahyniem. Iba dve veci mi nerob a nebudem sa viac pred tebou skrývať: Vzdial odo mňa svoju ruku a nedes ma! Potom zavolaj a ja odpoviem, alebo ja prehovorím a ty mi odpovieš. Koľko mám previnení a hriechov? Daj mi poznať môj zločin a hriech! Prečo ukrývaš svoju tvár a pokladáš ma za svojho nepriateľa? Hrozíš vari rozvriatemu lístiu a prenasleduješ suchú slamu? Veď si proti mne zapisuješ trpké veci a dávaš mi*

dedič viny mladosti. Zasekávaš mi nohy do klady, dozeráš na všetky moje chodníky, značkuješ moje chodidlá, hoci človek sa rozpadne ako bútlavina, ako šaty, ktoré rozožrali mole."

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Jób sa neobhajuje pred priateľmi, ale otvorene vyznáva, že „čo viete vy, to viem aj ja.“ Jób odmieta to, aby ho priatelia poučali, pretože on všetko z vlastnej skúsenosti pozná. Prežíva to na vlastnej koži. Pochopil Boží údel. On očakáva odpoveď od Boha a nie od nich. Námahu vlastných priateľov prirovnáva k múdrosti šarlatánov. Ako títo všelijakými masťami natierajú človeka, tak ich slová celkom zahalia stav Jóba. Tieto tézy nazýva lžami a volá po pravde.

Jób chce spoznať to, o čom ešte nič nevie. Jób chce pochopiť to, čo ešte nezakúsil. Spor neprívetivých priateľom a Jóba sa zakladá práve na tom, čo ani jeden z nich nevie. Ten Boh ho zahalil, Ktorý je teraz v jeho živote nepochopiteľným. Zachváti ho neistota, bolesť a otázky ohľadom toho, čo ešte nepozná. Priatelia nepochopili Jóba, lebo nechápu jeho otázky. Títo priatelia sú mu na farchu. Radšej ticho, ako ostro kritizovať chorého. Tichosť pri chorom a biednom človeku je viac vavravá ako veľké slová, mudrovanie a nepochopenie. Je to stav zvrátenosti, kedy človek chce vedieť, prečo tomu je tak v mojom živote.

Jób teda nachádza útočisko práve u toho Boha, Ktorého nepochopil. Jeho žiaľ, jeho temnota ducha, jeho obrovská sklúčenosť je na dobrom mieste. Svojich priateľov opúšťa a začne sa so svojimi otázkami približovať k tomu Pánovi, Ktorý ho akoby odvrhol. Aký paradox! Aké nezmyselné! Hľadať útechu tam, Kto ma nechápe? Bez empatie to nepôjde. Nepochopenie zo strany priateľov ho ženie až k Bohu. Jób hovorí jasne o tom, že s nečistým úmyslom a pokrivenými argumentami sa stavia proti priateľom a je presvedčený o tom, že Boh mu dá za pravdu, lebo On nikoho neoklame. Boh ich zúčtuje ako nepovolených spoluobžalovaných. Iba u Boha existuje nádej, aj vtedy keď mlčí. Úplne nepochopiteľné a paradoxné, ale silné útočisko pre slabú vieru človeka, ktorý precituje svoje rany. Jób nepotrebuje provokovanie. Jób nepotrebuje nesprávne podanie liek. Jób nepotrebuje klamlivý prístup v čase neistoty. On potrebuje viditeľnú spravodlivosť namiesto lží. On potrebuje hmatateľnú pomoc, lebo tí, ktorí pred ním hovoria oklamali i seba samých. Pre Jóba je pravda u Boha. My kde nachádzame pravdu? Vo svete a vo svojom okolí? Opierame sa o to, čo počujeme od ľudí, alebo živí nás Slovo, ktoré bolo na počiatku, a to Slovo bolo u Boha. (viď. Jn 1,1-4) Miera ľudských slov je len miera pozemská. Samotná realita je však skutočnosť, ktorú Jób vidí. Ľudský jazyk je však neobmedzený, ale lepšie byť ticho ako tárať pri chorom človeku, ktorý častokrát vníma svoje okolie ako ťažkopádnosť a nie ako prítomnú pomoc. Jób nepotrebuje uveriť v Pána, ale to, čo je realita v jeho živote, chce počuť z nebies. V mene kresťanstva, v mene evanjelia koľkokrát sme už škodili, že sme len dookola hovorili to isté, avšak ten

chorý nepotrebuje evanjelizačné trakty ale pochopenie a mať úctu k jeho otázkam. Ide o jeho život. Ide o jeho kožu. Ide o jeho telo. Ide o jeho dušu. Zabúdame, že Ježiš plakal, keď počul o tom, že Lazar zomrel. (viď. Jn 11) Zabúdame, že Ježiš zaplakal nad stavom Jeruzalema. (Lk 19,41-44) Nevieme plakať s plačúcimi! Nevieme sa radovať s radostnými! Zabudli sme na všetko, k čomu nás viedol náš Pán?

Boh je jediný od koho Jób môže očakávať pravdu a práve preto žiada od neho verejný konanie. On vie, že je to veľmi riskantné, lebo pred Bohom nikto neobstojí, ale už to, že Boh by mu dovolil sa obhájiť, už to by bolo znakom jeho bezúhonnosti. Jób by postúpil všetko, to znamená svoj život a svoju dušu je ochotný vziať si na ruky a predstúpiť, ako znášať ďalej túto potupu. Táto dišputa s Hospodinom je možná len vtedy, ak Jób vie predostrieť svoje prosby bez všelijakých nátlakov. Hanebník nemá miesto pred Bohom, ale spravodlivý žije z viery. Jób ide s vlastnou kožou na trh. Riskuje všetko, ale risk je zisk. Jeho zbožnosť je na mieste. Príľnie k Bohu Hospodinovi. Lož ako obhajoba Boha je zvrátenosť. Pravda je Boh.

Jób svojimi otázkami žaluje Boha. Čo by mu mohol Hospodin vyčítať? Hriechy mladosti, o ktorých reční žalmista: *„Na hriechy mojej mladosti a na moju odbojnosť nespomínaj! Pamätaj na mňa svojou milosťou, lebo si dobrotivý, Hospodin.“* (Ž 25,7) Jób pred Bohom uniká k Bohu. Bázeň pred Bohom ako úcta k pravde. Jób nemá inú možnosť, len svoje hriechy otvorene vyznať. Povedať Bohu Otcovi premilému, v akom stave je. Jeho hriešnosť je pred Bohom známa. Jeho krehkosť života je taktiež pred Bohom známa. Jeho otázky sa zakladajú na tom, kto On v skutočnosti je pred Pánom. Daj mi poznať môj hriech a môj zločin! Jób je neistý. Jób je znechutený. Jób žiada vysvetlenie, a pritom vie, kto je pred Bohom. JEMU jedinému nemôže nič vyčítať. JEMU jedinému nemôže nič zazlievať. Boh je pravda a koná podľa svojej vôle. Boh nie je lož a koná podľa vlastného úsudku. I keď mlčí, človek Jeho nemôže žalovať, len hlboko prosiť o vysvetlenie, ktoré On dáva práve vtedy, kedy by sme nečakali.

Jóbove vzlykanie je na mieste, ako aj Božie vysvetlenie na konci knihy. Jóbove otázky sú namieste, ako aj Božie odpovede na konci knihy. Častokrát nie sme vedomí toho, že s Kým sa mi rozprávame. Nie sme na jednej rovine s Hospodinom. On nie je náš otrok, ale náš Pán. On nie je náš Prímluvca, kedy a ako my chceme, ale svoju všadeprítomnosť garantuje tým, že ho môžeme osloviť a žiadať to, čo potrebujeme. On koná pravý čas. On koná vtedy, keď to uzná za vhodné. On sa rozhodol a to aj vykonal: *„On sám na vlastnom tele vyniesol naše hriechy na drevo, aby sme odumreli hriechom a žili pre spravodlivosť. Jeho ranami ste boli uzdravení. Boli ste totiž ako blúdiace ovce, no teraz ste sa vrátili k pastierovi a biskupovi svojich duší.“* (IPt 2,24-25)

Ježiš Kristus je náš Prímľuvca. Ježiš Kristus je s nami až do skonania sveta. V Ňom nám Boh Otec zmietol zo stola všetky paradoxy sveta. To, čo je pre nás nepochopiteľné, to je amen a áno v Ježišovi Kristovi.

Vyznajme svoje hriechy, lebo čo ešte nevedel Jób, pre nás to je pripravené. Buďme takí úprimní pred Bohom ako Jób a zistíme, že Boh je dobrý a nechce, aby sme na jeho osobu hľadeli ako na Sudcu, ale ako milujúceho Otca, Ktorý je všetko vo všetko a to pre nás a za nás.

Biblický text: Prvý list apoštola Pavla Timotejovi 4. kapitola 1-5.veršov:

„Duch však výslovne hovorí, že v posledných časoch niektorí odpadnú od viery a budú sa pridávať bludných duchov a náuk démonov. pre pokrytectvo luhárov, ktorých svedomie má na sebe vypálený znak. Títo ľudia zabraňujú vstupovať do manželstva, prikazujú zdržiavať sa pokrmov, ktoré Boh predsa stvoril, aby ich s vďakyzdaním prijímali tí, čo veria a poznajú pravdu. Veď všetko, čo Boh stvoril, je dobré a nič nie je na zavrhnutie, ak sa prijíma s vďakou a posväcuje sa to Božím slovom a modlitbou.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Apoštol sa opiera o duchovnú tradíciu, – teda Duch mu výslovne hovorí –, ktorej obsahom je napomenutie o tom, že v spoločenstve Kristovom v Efeze sa objavia zhýralé učenia, ktoré treba riešiť. Tu nejde o Písmo, ale o Ducha Svätého, Ktorý dáva porozumieť chodom vecí a dianiam. Je to spontánny prameň poznania a na čo sa vzťahuje toto učenie?

V súčasnosti my máme v rukách jediný prameň pravdy: Písmo Sväté, odkazovať na Ducha Svätého je v dnešných dobách nekontrolovateľné, ale nič nemôžeme vylúčiť, lebo my nemáme tú moc, aby sme zviazali Trojjediného Boha. V cirkvi, v ktorej apoštol slúži, bolo jednoznačné sa opierať o službu Ducha Svätého, lebo ako Ježiš povedal: *„Vietor veje, kam chce; počuješ jeho hlas, ale nevieš, odkiaľ prichádza a kam ide.“ (Jn 3,8)* Toto svedectvo Ducha je o posledných časoch, kedy budú mať veľký priestor iné učenia. Tieto učenia majú démonický charakter. Ako keby apoštol zdôrazňoval, že jedno obdobie bude zamerané len na tie učenia, ktoré odvrhnú pravú vieru v Ježišovi Kristovi. To bude obdobie klamu. Či tomu nie je tak? Posledné časy a rôzne formy učenia popreplietajú prostú vieru kresťanov. V tom a v tom veriť. To je osožné. Viera sa objavuje na každom mieste, a pod rúškom viery „predávajú“ všetko. Táto téza Ducha Svätého je dôležitá výpoveď a nezovšeobecňuje, lebo poukazuje nato, aby sme bdeli: *„Upierajme zrak na Ježiša, pôvodcu a završovateľa našej viery.“ (Žid 12,2)*

Akí sú títo démonmi posadnutí ľudia? Falošní a pokryteckí klamári, ktorí veľmi apelujú na svedomie. Čo je však svedomie? Je to akoby prístroj, na ktoré vplývajú všelijaké hodnotové systémy, a tento prístroj akoby tieto systémy hodnotil Rebríček etických hodnôt, ktoré sú prefiltrované. Je to u každého individuálne,

ale v časoch informácií i dezinformácií potrebujeme túto filtráciu každodenne vykonať. Svedomie však neobsahuje absolútnu pravdu, len aktuálny stav vnútra sa opiera o túto filtráciu. Po prvom hriechu tento prístroj sa celkom porušil, niekto však už svoje svedomie natoľko odmlčal, že nikoho nepočúva. Svedomie, moje a tvoje svedomie, ktoré častokrát narúša náš pulz, tlak, ale „*Boh je väčší ako naše srdce a vie všetko. Milovaní, ak nás srdce neobviňuje, máme istotu v Bohu a o čokoľvek prosíme, dostaneme od neho, lebo zachováваме jeho prikázania a robíme, čo sa mu páči.*“ (I Jn 3,20-22) Práve preto je dôležité uistenie sa v tom, že odpustenie hriechov je pripravené pre každého v Ježišovi Kristovi. Svedomie človeka škripe, ale Boh odpúšťa aj to, čo my si nevieme odpustiť. On je naším Sudcom, nemusíme sa stavať do Jeho pozície, lebo my sme malí, krehkí a padlí, ale On je mocný Živiteľ nás všetkých. Svedomie je ako kompas, ale ako každý prístroj, aj ten náš vie dezorientovať, keď sa pokazí. Milosť v Ježišovi Kristovi je láska, ktorá nikdy nezanikne. (viď. IK 13,8)

Títo falošní luhári sa opierajú o dvojité učenie. Prvé sa zaoberá s manželstvom. Zabraňujú vstupovať do manželstva, pritom Bohom dané prvé stanovisko o samote je jednoznačné (viď. IMojž 2,18) Toto učenie odmieta sexualitu, telo ako také, ktoré má svoje pôžitky. Títo ľudia hovorili, že telo nie je dôležité, pritom niektoré učenia židovského rázu majú aj svoje osobitné privilégia ohľadom manželstva. Všetko, čo je telesné, treba odbúrať a zdemolovať. Tak isto rozmýšľali ohľadom jedla. Jedlo nemôže byť pôžitkom pre telo. Boh však všetko stvoril na dobro človeka. Manželstvo chráni človeka, jedlo napája človeka. Sú to prostriedky dobroty a človek potrebuje, aby vo svojom živote prežíval citové vzplanutie, potrebuje aj telo svoje pôžitky, ale všetko s mierou. Sú to dary nebeské, s ktorými treba vedieť dobre šafáriť. Samozrejme má svoju funkciu aj sebazaprenie, ale nie z hľadiska viery. Všetko, čo prijímame od Boha s vierou, je posvätené so Slovom Božím. Nie je to magický úkon, ale za všetko sa treba poďakovať Bohu, že v tom nás podržal, viedol a riadil. Pred všetkým a počas všetkého vzdávať vďaky Tomu, Ktorý je darcom všetkého dobrého údelu. Upierať svoj zrak na nebesá a vzdávať vďaky. Ježiš konal tak isto: „*Ježiš vzal chleby, dobrorečil a rozdával sediacim; podobne aj z rýb toľko, koľko chceli.*“ (Jn 6,11) S čím sa stretáme vo svojom živote, to je všetko dar Pána. Zdravá závislosť od Pána, to je vďakyvzdanie. To sa vzťahuje na každú oblasť nášho života. Ak zabúdame na dobrotu Božiu, sme najchudobnejší ľudia, ktorí nevidia okolo seba nič, len to, čo vlastní. Všetko je dobré, lebo je symbolom jedine Dobrého. Iba Boh je dobrý, lebo On nás miluje.

Posvätené Slovom Božím. Slovo Božie, ako ho mi dnes poznáme, ešte v tom čase neexistovalo. Existoval Starý zákon, boli napísané a rozposlané niektoré listy Pavlove, ktoré sa povinne čítali v kresťanských zboroch, ale celá Biblia nebola k dispozícii. Kristova cirkev však musela byť odvážna, aby všetky učenia démonov vzdialila od vlastných, aby im bol príkladom Ježiš a jeho logiony.

Všetko mohli prekonať len čítaním Božieho Slova, ale hlavne zachovávaním Jeho Slova a modlitbou. Modlitba je symbolom pokory a nádeje. Pokory, že sám / sama to neviem vykonať, je to v skutočnosti milujúci Otec môj, Ktorý mi všetko daruje, a nádeje, že o čo prosím, jedine On mi to dá. „*Čistým je všetko čisté. Ale poškvrneným a neveriacim nič nie je čisté, naopak, poškvrnený je aj ich rozum, aj svedomie.*“ (Tit 1,15) Všetko posväcuje Slovo Božie. Je dobré ak skrze Ducha Svätého porozumieme Slovo Božiemu, lebo to bude svedectvom nášho života. Duch Svätý nás uspošobí, aby sme konali to, čomu sme porozumeli. Práve preto nemôžeme sa opierať nikdy o vlastné svedomie, lebo ten sa môže stať vypáleným miestom, ak sa oddáme takým výmyslom, ktoré nás neposúvajú vpred v živej viere v Kristovi, ale zväzujú len preto, lebo sme začali flirtovať s náukami démonov, ktoré nás celkom odchýlili od viery. Čítaj Bibliu každé ráno, modli sa a pracuj, drahá sestra a milý brat, a tak sa naučíš to najdôležitejšie: Boh je dobrý, a všetko čo nám daruje treba prijať s vďakvyzdaním. Teda len pozitívne: „*všetko skúmajte; dobrého sa držte!*“ (ITes 5,21) Všetko treba prefiltrovať cez Božie Slovo, či je to správne alebo nesprávne.

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Rúben im ďalej vrael: „Neprelievajte krv! Hodte ho do cisterny na púšti, ale nevzťahujte naňho ruky!“ Chcel ho totiž z ich rúk zachrániť a priviesť k otcovi.“ (IMojž 37,22) Amen.

Záverečná pieseň: Žalm č. 67: „Ó, Pane, zmiluj sa nad nami...“

Milan Rúfus: Báseň a modlitba

Čo sa ty v básni dozvedáš:
Keď plače oblak, to je dážď.
Keď nebo plače, je to rosa.
Keď plače lúka, je v tom kosa.
Keď plače strom, je priskyrica.
Keď ty plačeš – dve tvoje líca
sa rozprávajú o duši.
A ako Božie slniečko
zatlačí slzu pod viečko.